

[Villemoes.]

31. Marts 1938, og de Forbedringer, som findes i det foreliggende Lovforslag, synes jeg ikke det har noget overvættets Hastværk med at faa vedtaget. Der er Tid nok til Forhandling, inden den gældende Lov udløber, saa hvis der var Vilje, kunde der vel ogsaa findes en Vej.

Nu ved jeg udmærket godt, at dette Lovforslag er i nær Overensstemmelse med det Udkast, som den højtærede Handelsministers nærmeste Medarbejdere har udarbejdet. Ja, Ret skal være Ret, og det maa erkendes, at den højtærede Handelsminister har følt, at noget maatte der gøres for at bevise over for Befolkningen, over for Vælgerne, at den Vej, som vi nu har trasket paa de sidste 5—6 Aar, ikke kan forlades, men at der endnu skal benyttes nogle Vejmillioner, om jeg saa maa sige, i dette Tilfælde altsaa nogle Forbrugermillioner, for at vi kan fortsætte ad den Vej, som vi er kommet ind paa. Vi har glædeligvis her i Landet en enestaende god og dygtig Embedsmandsstand, og det har under Forarbejderne til dette Lovforslag vist sig, at vi ogsaa har en over for den højtærede Handelsminister yderst loyal Embedsmandsstab; thi det er en haard Belastningsprøve, den højtærede Handelsminister har sat disse høje Embedsmænd paa, at skulle gaa ind mellem ham og den høje Rigsdag. Det er for øvrigt ikke første Gang, vi under det socialdemokratiske Styre har set en Minister bruge dette at sætte Embedsmændene frem over for Rigsdagen, naar han har været i Knibe. Jeg vil ikke hævde, at Embedsmændenes Opgave har været en bunden Opgave, afgjort ikke; jeg tiltror selvfølgelig ikke den højtærede Minister, at han forlods har opstillet Direktiver for, hvorledes denne Kryds- og Tværsordsofgaves endelige Løsning burde være. Men selv om jeg fuldt ud anerkender disse Embedsmænds Kendskab til vor Samhandel og Byttehandel med Udlandet, tør jeg nok sige om de høje Embedsmænd i det ministerielle Udvalg, at de ogsaa har Kendskab til den højtærede Handelsminister og til de Teorier, den højtærede Minister lever paa.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) udtalte nys i sin Tale, at det ministerielle Udvalg var et sagkyn-digt Udvalg. Jeg er ikke bange for at tilslutte mig denne Udtalelse, hvad angaar Administration og Kontorarbejde, men dermed mener jeg rigtignok ogsaa, at min Tilslutning maa høre op. Jeg benægter, at dette ministerielle Kontorudvalg er sagkyn-digt set fra et Erhvervsstandpunkt. Nej,

det, der er det fortvivlende ved hele denne Sag, er, at her har man et statssocialistisk Instrument, og det skal der spilles paa, hvad enten Tonerne er falske eller ej. Det fortvivlende er, at den højtærede Handelsminister er saa bange for det private Initiativ, for ham er det af afgørende Betydning, at Forholdene udvikler sig saaledes, at Staten dirigerer alt for alle. Det maa selvfølgelig være Mad for Mons inden for den store socialdemokratiske Del af Regeringspartierne, at det — som Følge af de Forhold, der, som berørt baade af den højtærede Minister og af det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds, kom frem i vore Aftagerlande for en 5—6 Aar siden — udviklede sig saa heldigt, at den søde Appelsin faldt i Socialdemokratiets Turban. Man fik derved Lejlighed til paa en nem Maade at vise, hvordan en statssocialistisk Madpose skulde skæres. Det er dog for mig en Trøst at kunne tro, at flere og flere faar Øjenene op for og vender sig mod dette System.

Hvor længe mon man virkelig her i Danmark inden for Folkeforsamlingens Fler-tal vil vandre i den Vildfarelse, at man med næsten matematisk Nøjagtighed skal paase, at Statistikkens Import- og Eksporttal balancerer? Skulde vi virkelig en kort Tid komme til at købe for nogle Millioner Kroner mere, end vi sælger for — ja, hvad saa? Danmark vilde selvfølgelig ikke blive insolvent af den Grund. Jeg er klar over, at jo længere vi venter med at tage Skridtet over til friere Former, desto dyrere kan det blive.

I øvrigt vil jeg gerne spørge: Mon Øjeblikket i Grunden ikke nu kan tænkes at være gunstigt? Jeg vil mene, at Øjeblikket netop nu ikke kan betragtes som ugunstigt. Som det hele har udviklet sig, er det maaske den allerbedste Tid nu til at løse de snærende Baand, som er lagt om Erhvervslivet. Vi har nu en lille Smule Midler, en Valuta-reserve, vel nok for en væsentlig Del fremkommet ved Tilbageholdenhed med Hensyn til Importen, ogsaa ved en dansk Indsats, et dansk Initiativ uden for Landets Grænser. Vi ved, at vor valutamæssige Situation er forbedret; der er ingen, som i Øjeblikket ved Sikkerhed kan forudsige, hvorledes Verdensmarkedets Priser vil udvikle sig, og det er en Kendsgerning, at der paa det store Verdensmarked i Øjeblikket er en vis Nervøsitet til Stede. Da man altsaa ikke kan skønne, om Priserne paa Verdensmarkedet vil holde sig, tillader jeg mig at sige, at alene af den Grund kan man have en grundet Formodning om, at der i det store og hele vil kunne regnes med en vis Tilbage-